

DE SPOOKSPEURDERS EN HET SPOOKHUIS

Tine Bergen

De spookspeurders en het spookhuis

Met illustraties van Rocío Del Moral

Horizon

© Tine Bergen, 2022
Illustraties: © Rocío Del Moral
Omslagontwerp: Loudmouth, Robert Adriaansen
Vormgeving binnenwerk: Crius Group, Hulshout

ISBN 978 94 641 0170 6
ISBN 978 94 641 0171 3 (e-book)
D/2022/13.656/25
NUR 283

www.horizon.be
www.overamstel.com

OVERAMSTEL
uitgevers

Horizon is een imprint van Overamstel uitgevers bv

Vertegenwoordiging in Vlaanderen

Overamstel Uitgevers België
Leopold De Waelstraat 17A
2000 Antwerpen

Vertegenwoordiging in Nederland

Overamstel Uitgevers
Paul van Vlissingenstraat 18
1096 BK Amsterdam

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd gegevensbestand of openbaar gemaakt, in enige vorm of op enige wijze, hetzij elektronisch, mechanisch, door fotokopieën, opnamen of op welke wijze ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

Ondanks alle zorg die aan de samenstelling van de uitgave werd besteed, kan de redactie of de auteur noch de uitgever aansprakelijkheid aanvaarden voor eventuele schade die zou kunnen voortvloeien uit enige fout die in deze publicatie zou kunnen voorkomen.

Zzzzzzzzz

‘Na de toets gaan we buiten in de moestuinklas werken. Nog even doorzetten!’ Meester Robin wandelde tussen onze tafeltjes door. We hadden vandaag een eindtoets wiskunde. Volgens meester Robin de belangrijkste toets van ons leven tot nu toe. Al twee weken wreef hij ons in hoe belangrijk deze toets wel was.

Zelfs mama had het er vanmorgen over gehad: ‘Veel succes met je toets wiskunde, Lode! Je weet, als je later net als ik dieren wil redden is wiskunde heel belangrijk. Je wil niet per ongeluk te veel of te weinig medicijn geven!’ Dat mama dat zei maakte me eigenlijk net zenuwachtiger. Natuurlijk wilde ik later net als mama dierenarts worden, maar daar kwam toch echt niet alleen wiskunde bij kijken?

Mijn zus Lieze had er nog een schepje bovenop gedaan: ‘Ja Lode, je beseft toch wel hoe ongelooflijk belangrijk deze toets is? Ik had de mijne gisteren en het waren echt pagina’s en pagina’s met oefeningen.’

En dan was er nog Roger, die vanuit het keukenkastje heftig had geknikt om alles wat werd gezegd te benadrukken. Dat mijn huisspook deze toets belangrijk genoeg vond om zich in de keuken te vertonen op het moment dat we daar allemaal waren, had me pas echt zenuwachtig gemaakt. Ik was immers de enige in ons huis die wist dat Roger bestond en in mijn klerkast woonde. Dat Roger toen hij nog leefde leerkracht was, zat daar

misschien wel voor iets tussen. Een kans om gelijk te krijgen zou Roger nooit aan zijn neus voorbij laten gaan.

Papa had gelukkig doorgehad hoe ik me voelde, want hij had het gesprek onderbroken door een groot bord met spek en eieren voor me op tafel te schuiven. ‘Krachtvoer, zodat dat brein van jou zo dadelijk top kan presteren!’

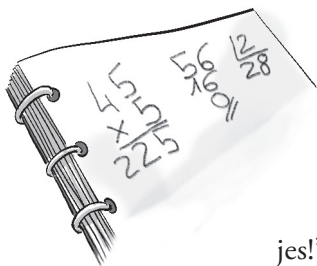
En nu zat ik hier dus in de klas aan mijn bankje, dé toets wiskunde te maken. Meester Robin had zelfs alle bankjes uit elkaar getrokken, zodat we zeker niet zouden kunnen spieken. Nog één oefening moest ik invullen, dan was ik klaar. Het was zo stil in de klas dat je een speld kon horen vallen. Bijna toch. Er was het zachte zoemen van de computer, de voetstappen van meester Robin en de zware ademhaling van iemand die verkouden was, het klonk een beetje als Darth Vader.

Ik keek naar Heide, de strever van de klas, die uiteraard voorovergebogen zat over haar blad. Ze had alles waarschijnlijk al een kwartier af – en ongetwijfeld helemaal juist – maar toch zat ze elk antwoord nog een keer na te rekenen en te controleren. Ik hoorde Thomas achter me kuchen. Ik keek over mijn schouder en zag hem met zijn ogen rollen terwijl meester Robin vooraan heen en weer marcheerde. Meestal was het zalig in de klas zitten bij meester Robin. Hij kon verhalen vertellen als geen ander en als hij de dingen uitlegde, waren ze ook meteen duidelijk.

Maar sinds onze directeur had aangekondigd dat elke klas een overgangstoets moest maken, was onze meester zo zenuwachtig

dat het leek alsof er permanent een zwerm bijen tussen zijn billen woonde. De toets zou namelijk testen hoe goed wij het deden, maar ook hoe goed meester Robin het ons allemaal had uitgelegd.

‘Nog even focussen, jongens en meisjes!’ Meester Robin hopste voor het bord

heen en weer alsof hij net door een van die bijen was gestoken. Ik onderdrukte een giechel en keek naar de laatste oefening op mijn blad. Luid gedonder gevolgd door gekletter van stenen die naar beneden vielen deed iedereen opkijken.

‘Dat is vast dat oude gebouw in de Vaartstraat. Dat gingen ze vandaag beginnen afbreken.’ Meester Robin wandelde naar het raam en leunde zo ver hij kon naar buiten. Maar natuurlijk kon hij niet tot in de Vaartstraat zien, die was drie blokken verder! Ik wist best om welk gebouw het ging. Het was het huis naast dat van Lou, mijn beste vriend, dat afgebroken werd. Zijn ouders hadden er jaren actie tegen gevoerd. Ze woonden in een prachtig oud herenhuis. Naast hen stond een even oud herenhuis, maar helemaal verloederd en verwaarloosd.

Lou’s ouders vonden, zoals zoveel mensen, dat het gebouw weer opgeknapt moest worden. Dat het te mooi en te waardevol was om te vernietigen. Maar dat zou nu toch gebeuren, ondanks alle protestbrieven die ze de voorbije maanden en jaren met de hele buurt hadden geschreven. Terwijl Lou tot voor kort uitkeek op een gigantische oude eik en vanuit de vijver van zijn burenhuis het gekwaak van kikkers hoorde, stond er nu een even gigantische gele kraan naast zijn slaapkamervenster. En over een jaar zou er een flatgebouw van vijf verdiepingen staan.

Het geluid van de vallende stenen stierf weg en er bleef nu alleen die zware ademhaling over. Wie was dat toch? Het leek een beetje op het geluid dat elke nacht uit de slaapkamer van mijn ouders kwam, als papa in zijn slaap weer een heel bos bij elkaar zaagde.

Ik keek rond me en zag hoe Janne en Lotte zaten te giechelen, hun handen over hun mond geslagen. Ik volgde hun blik en zag nu ook waarom ze zo zaten te giechelen. Lou lag voorovergebogen op zijn test. Op het eerste gezicht leek het alsof hij aan het nadenken was. Maar dat was niet zo. Hij sliep! Met grote ogen keek ik een paar seconden lang naar mijn snurkende vriend. Lou’s mond stond een beetje open en er droop kwijl uit, op zijn

toets. Een toets waar nog geen enkele oefening van ingevuld was, voor zover ik kon zien. Hoe kon Lou tijdens zo'n belangrijke test gewoon in slaap vallen? Dit was helemaal niks voor mijn beste vriend. Ik rommelde in mijn pennenzak, pakte mijn kortste potlood en gooide het in zijn richting. Het viel naast Lou op de grond met een zachte *ping* die meester Robin deed wegkijken van het raam. Gelukkig stortte er op dat moment een nieuwe muur in en keek meester Robin meteen weer naar buiten.

'Lou!' Op luide fluisterton draaide ik me nu helemaal in de richting van mijn vriend. 'Lou! Wakker worden!' Ik pakte een markeerstift uit mijn pennenzak en mikte opnieuw. Raak! De gele stift trof hem pal op zijn schouder. Lou bewoog even met zijn schouders, wreef met zijn hand langs zijn neus en snurkte toen rustig verder. In paniek keek ik naar meester Robin, die nog altijd bij het raam stond. Maar voor hoelang? Meester Robin kon veel begrijpen, maar dat Lou in slaap viel tijdens het maken

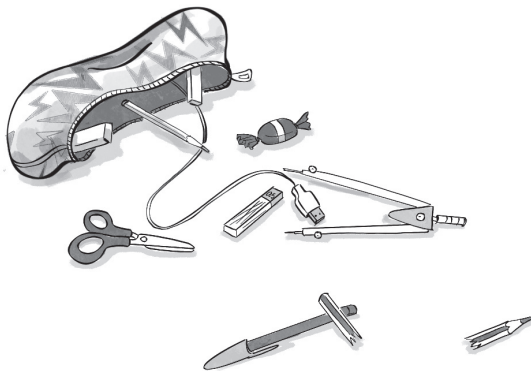

van de belangrijkste test van dit jaar? Nee, dat zou ook meester Robin niet begrijpen.

Ik pakte nu mijn hele pennenzak en stond net op het punt om het ding in de richting van Lou te lanceren, toen meester Robin zich wegdraaide van het raam. Van schrik viel de pennenzak uit mijn hand. Gometjes, paperclips, stompjes potlood en pen- nen rolden alle kanten op. ‘Oh nee!’ brulde ik extra hard door de klas. ‘Wat dom van me! Ik zal het snel opruimen, meester!’

Gelukkig concentreerde meester Robin zich op de rommel die ik net had veroorzaakt, zodat hij niet zag hoe Lou met een ruk overeind schoot. Ik krabbelde op mijn knieën over de grond en gooide daarbij mijn pennen nog meer alle kanten uit, zodat meester Robin zeker naar mij zou blijven kijken. ‘Je test!’ siste

ik over mijn schouder tegen Lou. ‘Je hebt nog niks ingevuld!’

Lou begreep eindelijk wat er aan de hand was en begon in sneltempo zijn oefeningen in te vullen. Ik maakte ondertussen een hele show van het opruimen, zodat mijn vriend wat meer tijd had om te redden wat er nog te redden viel van ‘de belangrijkste test van zijn leven’.

Toen meester Robin even later de testen verzamelde en we onze banken weer tegen elkaar konden schuiven, liep ik meteen

op mijn vriend af. ‘Wat was dat allemaal?’

‘Ik heb slecht geslapen vannacht.’ Lou rekte zich uit en geeuwde uitgebreid.

‘Dat zie ik! Hoe slecht heb je dan wel niet geslapen?’

‘Er was de hele tijd lawaai waarvan ik wakker werd. Het duurt al een aantal nachten.’

‘Je moet het lawaai bij jou in de buurt ondertussen toch wel gewend zijn? En wat kan er meer lawaai maken dan die kwakende kikkers in de vijver bij de burens? Het huis naast jullie wordt toch alleen overdag afgebroken?’

‘Ik weet niet wat het is. Ander lawaai. Vreemd lawaai. Niet zo luid als de kikkers of een huis dat afgebroken wordt, maar wel heel vervelend lawaai. Een soort muziek die van overal en nergens lijkt te komen.’ Lou haalde zijn schouders op.

‘Zoals een feestje in de buurt? Maar feestjes duren toch geen dagen?’

‘Ik weet het niet.’

‘Was het muziek die je hoorde? Of stemmen?’

‘Ik weet het niet’, viel Lou uit en ik deed snel een stap achteruit. Mijn vriend was normaal altijd goedgezind. Hij moest wel heel slecht geslapen hebben de voorbije dagen.

‘Anders vraag ik aan mijn ouders of je morgen nog eens mag komen logeren?’ stelde ik voor.

Lou grijnsde en leek weer zijn oude zelf. ‘Dan zal ik zeker beter slapen!’

Ik knikte. ‘Ik verzeker je dat je bij ons geen vreemde geluiden zal horen. Alleen maar bos en dieren. En papa die snurkt.’

‘Volgens mij heb ik de laatste keer je zus ook horen snurken.’

Ik schaterde nu. ‘Laat Lieze dat maar niet horen!’

Meester Robin gooidde de deur open en we vertrokken naar de moestuinklas. De rest van de dag zouden we met onze vingers in de grond wroeten en konijnen kunnen knuffelen. Meer hadden wij niet nodig!